

Dva roky strážil obří vysílače v Topolné. Vylezl i na jejich špici

PAVEL BOHUN

Topolná – V posledních dnech se o nich zase psalo: obří vysílače v Topolné totiž k poslednímu prosinci přestaly šířit signál stanice Radiožurnál na dlouhých a středních vlnách. Už nějaký čas se také mluví o tom, že nepřehlédnutelné stavby čeká likvidace.

A osmdesátiletý Hradišťan Vít Mynář patří mezi ty, jimž jsou vysílače blízké a jejich případné demolice by mu bylo líto – už proto, že je jako voják vnitřní stráž s fialovými výložkami v letech 1960 až 1962 střežil.

„Čtyři likusákové ubytovny u hlavní brány, to byla takzvaná strážnice, kde jsme se střídali po 24 hodinách, vždy dvě hodiny střežit, dvě bdít a dvě spát polooblečení na kavalci obtaženém koženkou. Ve strážním domku v noci musel strážný v určitých intervalech svítit obrovskými reflektorem kolem a tím prozkoumávat terén, jestli se někde neplíží narušitel,“ vzpomíná Vít Mynář pro Deník na strážní službu.

Při určité rutině se podle něj dalo svítit i v polospánku a pokud přece jen spánek přemáhal, stačilo se uchem naklonit ke kovové konstrukci domku a bez problému naslouchat rozhlasové vysílání na dlouhých vlnách. Podle Mynáře šlo o známý jev, kdy při bouřce stožáry svítily a

VZPOMÍNKY. Vít Mynář v časech vojenské služby, kdy strážil i proslulé obří vysílače u Topolné. Snímky: archiv V.Mynáře a Deník/J.Karásek

hrály tak hlasitě, že to bylo slyšet nejen v oploceném vojenském areálu, ale snad prý až v Topolné.

„Jednou jsem využil vzácné chvíle a vystoupal po kovovém žebříku až na samý vrchol 270 metrů vysoké konstrukce. Stožáry údajně nejsou stejné vysoké, jeden z nich je asi o pět metrů vyšší, než ten druhý. Minisvačinku jsem měl s sebou a asi po 25 minutách jsem byl nahoře. Foukal tam silný vítr, ale údajně až metrové výkyvy stožáru jsem nepocítoval,“ popisuje výpravu k oblakům.

Ze špice vysílače pustil dolů stočený vojenský opasek s kovovou přezkou, který prý padal skoro celou minutu. Podle něj se tehdy vyprávělo, že jiný pa-

dající předmět při stavbě stožárů zabil jednoho z dělníků.

„Jako vojáci jsme však Topolné přispěli nejen tím, že jsme střežili klid obyvatel obce,“ listuje Vít Mynář paměti.

Založili smíšený pěvecký sbor (vojáci z vysílače a děvčata z dědiny), který vedl František Surmík. Rádi opouštěli kasárna kvůli zkouškám s děvčaty, ale také proto, aby se s nimi mohli blíže seznamovat.

„Na vystoupení jsme jezdili na korbě nákladního automobilu Praga RN známého pod přezdívkou Erena. Uvnitř po stranách jsme seděli na lavicích, jako při výjezdech na vojenské cvičení,“ říká pamětník.

Nakonec prý jejich sbor postoupil z okresního kola do

krajského v Brně a tam obsadil třetí místo. „Až po ukončení naší sborové aktivity jsme s Františkem zjistili, že některým děvčatům bylo úplně jedno, jestli zpívají první nebo druhý hlas, hlavně že tam byly s námi. V mém případě to přátelství, vlastně soužití, trvá už šedesát let,“ usmívá se Vít Mynář.

Původem pochází z malé vsinky Věteřov nedaleko Kyjova. Na vojně se nakonec oženil a čtyři roky bydlel právě v Topolné, kde si podle jeho slov našlo životní družky víc vojáků. Pak se s manželkou přestěhovali do Uherského Hradiště a tam žijí dodnes.

„Manželka je z Topolné.

Spolu jsme byli i v tom pěveckém sboru, kde naše přátelství přerostlo v manželství. V dubnu oslavíme diamantovou svatbu – 60 let společného života,“ dodává Vít Mynář.

Se svým kamarádem později přispěli k úspěchům dechové kapely Topolanka, pod vedením Ludvíka Foltýna.

„Hráli jsme doma i v zahraničí, hlavně na Slavnostech moře ve Warnemünde u Baltu,“ poznamenává senior. Jak nakonec přiznává, o rušičce západních rozhlasových stanic umístěné určitý čas na topolských vysílačích neslyšel, ani po ní nepátral.

„Nejen pro mě ale oba stožáry už napořád zůstanou jedním ze symbolů Slovácka,“ uzavírá Vít Mynář.